

НИКОЛАЙ РАЙНОВ
ЗАВАРЕНА И ДОВЕДЕНА
ПОЛСКА ПРИКАЗКА

chitanka.info

Имало едно време мъж и жена. Те си имали дъщеря. Жената умряла и мъжът се оженил за вдовица, която му довела още една дъщеря. Мащехата се отнасяла към заварената си дъщеря много лошо: съсипвала я с работа, не ѝ давала да се нахрани, нито да си отпочине; вдигала я още от зори и я карала да преде и тъче до среднощ.

Веднъж жената рекла на мъжа си:

— Твоята дъщеря не върши никаква работа тук. Незаслужено яде хляба ни. Отведи я в гората: дано там се научи да работи.

Мъжът бил слаб по нрав. За да има вкъщи мир, послушал жена си. Отвел дъщеря си в гората, настанил я в една полусрутена хижа, оставил ѝ огниво, кремък, торба с булгур и цял чувал вълна, па ѝ казал:

— Стъквай си огън, вари си булгур и преди! Гледай да изпредеш тая вълна, та дано майка ти те прибере отново вкъщи!

Той си отишъл, а момата оставил да преде. Стъмнило се. Тя запалила огън и си сварила булгур. Дошла една горска мишка.

— Моме — рекла, — дай ми малко булгурец да си хапна.

— Благодаря ти, мишке — казала момата, — че дойде да се поразговорим. Ще ти дам да се нахраниш.

Сипала тя на мишката булгур и седнала да яде с нея. Яли и се разговаряли. Мишката се нахранила и заспала. Към среднощ влязла в хижата една мечка.

— Угаси огъня, моме! — рекла мечката. — Ще играем на сляпа баба. Ето ти това звънче. Ти ще се криеш и ще звъниш с него, а аз ще те гоня. Ако те хвана, ще те изям. Ако ли се скриеш и не те намеря, ще ти доведе цяло хергеле коне и един товар сребро.

Момата се уплашила. Но мишката ѝ се покатерила на рамото и ѝ пришепнала на ухото:

— Не бой се, моме! Кажу ми на мечката, че си съгласна, изгаси огъня и се скрий под печката. Аз ще тичам вместо тебе и ще дрънкам със звънчето.

Така и направили. Мишката почнала да тича по хижата, а мечката — подир нея. Пипа да я хване — нищо не улавя. Спъва се, пада. Ядосва се. Почва да реве и да хвърля пънове наляво и надясно, но все не улучва никого. На разсъмване мечката се уморила.

— Стига, моме! — рекла. — Съсипа ме с тая игра. Голяма майсторка си била. След малко ще ти доведе конете и ще ти натоваря среброто. Заслужаваш тая награда.

Мечката си устояла на думата.

А в това време жената казала на мъжа си:

— Иди в гората, та виж колко прежда е изпрела тая нощ дъщеря ти!

Тя била уверена, че зверовете са разкъсали момата. Седнала да чака мъжа си да донесе костите на завареницата.

По едно време кучето се раз лаяло.

— Джаф-джаф-джаф! — викало то. — Иде си господарят с момата, хергеле коне кара и цял товар сребро. Чувам как звънтят парите.

— Лъжеш, омразно псе! — викнала жената. — Не звънтят сребърни пари, ами тракат костите на момата в чувала.

Но ето, че скръцнала вратнята и в двора навлезли сума коне — кой от кой по-хубави. Жената почнала да ги брои. Понеже знаела да брои само до сто, толкова изброила. А конете били три пъти повече. На един кон се бил яхнал мъжът, а на друг — дъщерята. На трети било натоварено среброто.

— Каква е тая работа? — запитала жената. — Отде е това богатство? Как го спечели?

Момата разказала на мащеха си всичко. На жената светнали очите от завист и тя решила да изпрати дъщеря си, доведеницата. Казала на мъжа си да я отведе в гората и да я остави в хижата.

— Моята дъщеря — рекла — ще доведе две хергелета коне и два товара жълтици.

Мъжът отвел момата в гората, оставил ѝ огниво, кремък, булгур и чувал вълна, па си отишъл. Тя прела, що прела, па задрямала. Спала до вечерта. Като ѝ достудяло, станала да запали огъня. Сварила булгур. Седнала да вечеря. Дошла горската мишка и ѝ се помолила да я нахрани:

— Моме, сладък ли ти е булгурът? Дай ми да хапна!

— Махни се оттука, проклета мишко! — викнала момата. — Малко са мишки вкъщи, та трябваше и тук да ги намеря! Не съм варила тоя булгур за тебе.

Мишката продължавала да ѝ се моли. Момата я ударила с лъжицата и я изпъдила. После изяла всичкия булгур, засипала огъня с пепел и легнала в един кът да спи.

Към полунощ дошла мечката и се разревала.

— Къде си, моме? — викнала тя. — Хайде да играем на сляпа баба!

Момата скочила. Като видяла мечката, зъбите ѝ се разтракали от страх.

— А-хааа, тук ли си била? — рекла мечката. — Ето ти звънчето. Вземи го и бягай, та се скрий, а аз ще те гоня. Ако те хвана, ще те изям. Ако успееш да се укриеш, ще ти дам две хергелета коне и цял товар жълтици. Хайде, тръгвай!

Момата, треперейки от страх, взела звънчето и побягнала. Къде да бяга? Къде да се скрие? А мишката влязла в това време в хижата и почнала да говори:

— Дето и да се скриеш, баба Меца ще те намери, ще те хване и ще те разкъса. Пада ти се, зла моме! Сама яде булгур — сама играй на сляпа баба!

Мечката настигнала момата и я хванала. Удушила я и я изяла. Само костите ѝ оставила.

На заранта жената пратила мъжа си в гората — да доведе дъщеря ѝ.

— Па гледай да не изпуснеш някой кон! Дъщеря ми е майсторка да играе на сляпа баба. Тя надвиваше всички момичета. Навярно ще спечели няколко хергелета коне и поне два товара жълтици.

Мъжът тръгнал, а жената седнала на двора да чака. По едно време дошло кучето и почнало да лае.

— Джаф-джаф-джаф! — викало то. — Няма да си дойде дъщеря ти. Господарят язди празен кон, а в чувала тракат кости.

— Лъжеш, псе проклето! — викнала жената. — Дъщеря ми си иде и кара две хергелета коне. Два коня са натоварени с жълтици.

— Джаф-джаф-джаф! — обадило се отново кучето. — Няма да се върне. Няма да се върне. Мечката я разкъса, само костите ѝ остави.

Жената дала на кучето къс месо и му рекла:

— Стига си приказвало глупости! Кажу: „Иде си доведеницата, облечена в сърма и свила и много момци я искат, а завареницата никой не иска.“

Кучето изяло месото, но пак повтаряло каквото си знае.

— Иде си господарят — казвало то — и носи в чувала костите на момата. А нашата мома ще се омъжи за най-добрия ерген.

Жената давала на кучето и баница, и дроб, и кървавица, но то лаело, както си знае. Била го, а то не преставало.

Най-после мъжът се върнал и донесъл костите на доведената дъщеря. Като ги видяла, мащехата умряла от мъка.

А заварената мома наистина се омъжила за най-добрия момък от селото и заживяла щастливо с него.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.